

Prefața Editorului

Mă bucur să vă prezint o carte extraordinară, în primul rând pentru că ne aduce mai aproape de universul invizibil din care venim și în care ne reîntoarcem. Astfel, acest univers devine palpabil, viziunea noastră se deschide și începem să captăm un Sens mai profund al existenței noastre și a celor din jur.

Citind ceea ce o conștiință mai elevată poate capta din invizibil, autorii în acest caz, ne ajută să ne ridicăm propria conștiință și să percepem dincolo de aparențele lumii acesteia, o lume subtilă și mult mai profundă, lumea sufletelor.

Astfel percepem comunicarea Reală cu sufletul animalelor și Deva lor, o comunicare realizată prin imagini-gând din care izvorăsc apoi cuvintele, dar mai ales o comunicare prin Inimă, din pură Iubire care ne leagă.

Mă bucur să pot aduce în limba română această minunată oportunitate de expansiune a conștiinței noastre, atât de palpabilă și de inspirantă.

Este o carte pe care nu o vom uita și, la fel ca celelalte publicate de Editura Solisis, este o carte transformatoare.

Cei care au animale de companie vor putea învăța să comunice cu ele, prin adevăratul grai pe care ele îl percep, cel al inimii, și astfel să se bucure de o relație mult mai profundă și mulțumitoare.

Animalele sunt primul regn de lângă noi, în ordinea evoluției, căruia îi datorăm ajutor și susținere pentru evoluția sa, regn care face același lucru pentru noi.

Până la urmă fiecare dintre noi are ceva de dat, fie că avem animale sau nu: un gând bun, o rază de iubire din inima noastră...

Conștiința se manifesta într-un mod minunat prin animale, iar conștiința e cea care ar putea să ne unească și să ne facă să creștem reciproc în manifestarea noastră.

Să ne bucurăm de acest minunat Dar, cu multă recunoștință.

Rada Pantea,

*Fondatoarea Școlii interioare și a Editurii Solisis,
a canalului YouTube Rada WebTV
și președinta Bibliotecii Pitagora din Strasbourg.*

Cuvânt înainte

Cine nu a visat, măcar o dată, să pătrundă în gândurile animalului său de companie? Cine nu și-a dorit să-i descopere secretele sufletului pentru a călători împreună în peisajul lui interior? Da... sufletul său, cuvântul este bine ales.

Această carte își propune să ofere răspunsuri la aceste întrebări și la multe altele. Răspunsuri care, sperăm, vor fi atât propuneri, cât și motive pentru a cultiva o adevărată forță a iubirii între regnul animal și al nostru.

Desigur, câteva cărți au abordat deja această temă. Fie ca aceasta să lărgescă și mai mult calea care duce la respect, înțelegere, compasiune și, în cele din urmă, la comuniunea conștiințelor... Există bariere de eliminat, prejudecăți de depășit și idei false de eradicat, fără întârziere.

Am masacrat, exploatat sau disprețuit atât de mult universul animal, încât datoria noastră față de el este imensă. Unul dintre obiectivele acestei lucrări este, așadar, să începem să reparăm toate acestea, în măsura posibilului. O lucrare care se dorește a fi motorul unei schimbări pe care sufletul companionilor noștri de

evoluție o așteaptă de prea mult timp și de care inima noastră, care se vrea umană, are infinit nevoie pentru a nu se micșora.

„Iubirea scade atunci când încetează să crească”, scria F. R. de Chateaubriand... Ei bine... să facem atunci ca paginile care urmează să joace rolul unui ferment care va face mult mai perceptibile Invizibilul și Sacrul în această lume pe care o împărtășim în fiecare clipă alături de fratele nostru animal.

*

Înainte de a merge mai departe și pentru a permite înțelegerea metodei noastre de lucru, să abordăm acum acest subiect, fără întârziere. Deși pentru mulți nu este satisfăcătoare din punct de vedere rațional, ea va oferi totuși acces la o modalitate de interpretare indispensabilă tuturor.

Această modalitate rezultă din acceptarea instrumentului subtil pe care de mult timp am învățat să-l stăpânim și care ne oferă acces la o stare profundă de meditație, care provoacă o decorporare. Prin decorporare înțelegem ieșirea conștiinței noastre din corp, în afara organismului fizic, un fenomen natural – care deși puțin cunoscut – duce la percepții suprasensibile spontane. Ne vom limita la această scurtă descriere, deoarece fenomenul în cauză a făcut deja obiectul a numeroase cărți, iar subiectul nostru este cu totul altul.

*

Explorarea sufletului animalului în intimitatea sa cu scopul de a-l respecta și a-l iubi mai bine, repetăm,

a constituit esența căutării noastre. Cu toate acestea, apropiindu-ne cât mai mult de ființa animalului, trebuia evitat un obstacol major, acela de a cădea în antropomorfism încercând să traducem natura universului său și percepția sa asupra universului nostru prin intermediul inevitabilului nostru intelect.

Evident, tot ceea ce am putut capta, în esență sub formă de „imagini proiectate telepatic”, trebuia tradus în cuvinte, cuvinte care, aranjate așa cum le veți descoperi, necesită adoptarea unui stil de scriere. Transcrierea în fraze, în reprezentări verbale ale imaginilor-gânduri create de conștiința animală, însemna să-i dăm tot sensul, eliberând-o din temnița omului, pseudosuveran al Creației.

Utilizarea unor figuri de stil care ne sunt proprii era, prin urmare, inevitabilă, în caz contrar această lucrare nu v-ar putea oferi decât o juxtapunere de termeni sau concepte incapabile să se adreseze inimii cu un mesaj demn de acest nume. Trebuie, așadar, să acceptăm amprenta stilului nostru de scriere, știind că am încercat să redăm lucrurile cât mai sobru posibil, în același timp cu accentele iubirii primite.

Să traduci, să transmiți privirea și gândurile animalelor în termeni umani! Provocarea era enormă și, dacă am reușit – sperăm – să o depășim măcar în parte, acest lucru se datorează în mare măsură existenței acelor ființe pe care le numim în mod tradițional „Deva”.

Dar ce este un Deva? Acest termen este puțin cunoscut civilizațiilor noastre occidentale, ceea ce este logic, deoarece își are originea în hinduism sau, mai precis, în

Vedismul care îl precedă. Poate fi tradus pe scurt prin „divinitate”, dar de fapt se referă la o Putere inteligentă care acționează prin intermediul tuturor regnurilor și fenomenelor naturale. Se vorbește atunci despre Deva la plural ca despre Manifestări luminoase care trăiesc în pliurile naturii subtile ale lumii noastre.

Conform propriului nostru mod de abordare a realității lor, am putea adăuga că un Deva este Spiritul director, Conștiința colectivă a unei specii animale sau vegetale. Ar exista astfel o multitudine de Deva, care ar fi la originea acestei surse de informații pe care o numim în mod obișnuit „instinct”, pentru a evita să răspundem la întrebări științifice incomode.

În acest sens, Deva¹ animalelor par să fie într-adevăr instructorii regnului lor, cei care le insuflă cunoștințele așa-numite „înnăscute”.

Trebuie să recunoaștem că spectrul acestor cunoștințe se dovedește a fi deosebit de larg și duce la o cunoaștere foarte concretă, a cărei extindere este surprinzătoare. Acest spectru larg le permite să „citească” expresiile vieții pe o frecvență diferită de a noastră și să le valorifice cu o inteligență extraordinar de rafinată.

Să convenim că un om lăsat de unul singur este mult mai nepregătit și, prin urmare, mai fragil decât un animal care, în aceleași condiții, rămâne încontinuu

¹ O completare frumoasă o aduce cartea lui Marie Johanne Croteau Meurois, *Portalul Elfilor*, editura Solisis, în care sunt explicate toate ființele naturii, iar acțiunea se petrece pe tărâmul elfilor, cei care sunt spiritul director al regnului vegetal. O lume minunată se deschide conștiinței noastre.

conectat la divinitatea sa protectoare care îl „ghidează” atât de bine.

Indiferent de aceste considerații, este cert că ceea ce face obiectul acestei mărturii și ceea ce am trăit în esență alături de un animal și de Deva sa, reprezintă în ochii noștri un privilegiu rar.

Acest animal nu era altul decât o pasăre, un simplu papagal cumpărat într-o zi de iarnă, când vântul bătea și zăpada cădea cu fulgi mari. Circumstanțe care au făcut ca, fără nici cea mai mică ezitare, să-l numim imediat „Coco al Zăpezii”...

Era un mascul cu penajul de un alb-albăstrui foarte pal și era destinat să se alăture lui Pétronille, o femelă frumoasă, înveșmântată în toate nuanțele unui albastru lavandă foarte intens, al cărei companion plecase pe „celălalt tărâm” cu puțin timp în urmă și care se ofilea vizibil de plictiseală.

Sinceri să fim, ideea de a avea o pasăre sau păsări în cușcă nu ne-a plăcut niciodată, dar uneori sinuozitățile existenței ne pun în circumstanțe care ne obligă să acceptăm. Ne supunem atunci, încercând să fim și să facem tot ce putem mai bine.

Apoi au trecut anii... Probabil patru sau cinci, până când cuplul de papagali ondulați, rapid armonizați, pe care îl aveam în grijă și căruia îi dăruiam toată dragostea noastră, a încetat brusc să mai fie... După ce am observat timp de câteva zile că femela își pierdea echilibrul, am găsit-o într-o dimineață căzută într-un amestec de semințe, cu aripile pe jumătate deschise, sub stinghia ei. Își luase zborul.

Deasupra micului ei corp, nemișcat pe o bară de lemn, Coco al Zăpezii o privea, încremenit... O nouă viață începea pentru el.

Trebuia să-i prezentăm o nouă parteneră? Era necesar să facem o alegere și dilema era dureroasă... Urma să repetăm același potențial scenariu ca acum câțiva ani? Să-i prezentăm „o altă Pétronille”, inevitabil mai tânără decât el și care ar fi sfârșit tot singură într-o bună zi? Ar fi însemnat să perpetuăm seria păsărilor ținute în cuști, care ne displăcea atât de mult prin caracterul său nenatural. Nu... Urma să-i cerem să aibă curajul să locuiască singur în micul său „apartament” de metal și noi îi vom oferi o iubire din ce în ce mai amplă și mai atentă.

Eram atunci departe de a ne imagina că puternica atașare reciprocă, care urma să se nască din această situație, ne va conduce spre contacte impresionante cu Invizibilului lumii animale. Acesta este scenariul de bază care ne-a condus la ceea ce urmează.

În cele din urmă, pentru o mai bună înțelegere și autenticitate, menționăm că fiecare dintre contactele sau „viziunile” care alcătuiesc această mărturie va fi precedat de identitatea actorului principal și a autorului.

Dar să-l lăsăm fără întârziere pe Coco al Zăpezii și Deva lui să ia cuvântul, făcându-ne ambasadorii lor. Să acceptăm, de asemenea, să ne facă să pășim peste trecut și prezent.

La fel ca și pentru noi, „eu” și „noi” se vor confunda de acum înainte în povestea care rezultă, martori ai inevitabilei fuziuni a conștiințelor pe care o astfel de aven-

tură a spiritului a indus-o simultan tuturor actorilor săi, animale și oameni.

Iar acum... lăsăm locul Iubirii!

Prima viziune din un Altundeva

Geneza unei frumoase aventuri a conștiinței

Marie-Johanne:

Nu a trecut mult timp, dar știu deja că îmi voi aminti pentru totdeauna... A început cu senzația unei Prezențe care mă chema, apoi cu nevoia imperioasă de a mă întinde imediat și de a închide ochii...

Cine mă solicita astfel? Cine era atât de insistent? Un răspuns încerca să se insinueze în mine, dar nu îndrăzneam să-l accept cu adevărat. Silueta pe care o sugera semăna cu cea pe care o surprindeam adesea și care persista într-un fel de hologramă fugară între cele două ferestre dintr-un colț al bucătăriei noastre...

Cu câteva luni în urmă, în acel loc se afla încă o frumoasă cușcă metalică suspendată de tavan și locuită de micul nostru tezaur înaripat, atent la cea mai mică mișcare a noastră. În mod regulat, acesta ne dăruia strigătul său delicat și pătrunzător. Un „strigăt cântat” ca o frază întreagă izvorâtă din inimă și care invita la răspunsul vesel „*Salut Coco!*”.

De-a lungul anilor, de la plecarea lui Pétronille, acest lucru devenise un adevărat ritual care dobândise toată valoarea unei declarații de dragoste... Un ritual care se încheiase într-o dimineată de mai. Coco al Zăpezii depășise deja vârsta de zece ani... Trebuia să acceptăm că se întorcea în Cerul lui. Nu-l vom mai revedea și durerea noastră era imensă.

Dar ce însemna atunci strigătul pe care îl auzeam în continuare în mod regulat când treceam pragul camerei în care împărtășisem cu el atât de multe momente?

Trebuia să-mi liniștesc mintea... Odată ce senzația chemării a trecut, certitudinea realității lui s-a impus, sugerându-mi să mă întind pentru a mă cufunda în centrul meu, ceea ce însemna să mă las aspirată în afara corpului meu... Și astfel totul s-a deschis după spirala unei prime ameteți...

*

Coco al Zăpezii stătea foarte, foarte aproape de mine, mândru și în picioare pe umărul meu drept, pe care îl strângea delicat cu micile lui gheare. Mi se părea atât de mare! Totuși, era chiar el, cu penajul său albastru pudrat și ciocul său frumos, surmontat de două cercuri de culoarea lavandă pe nările sale, care respirau atât de multă viață. Și ce să spun despre acel ochi de onix care, prin genele sale, se scufunda în privirea mea!

Apoi capul său a ajuns la înălțimea capului meu, nemišcat, fix, dar strașnic de viu. În acel moment, un chip gigantic, jumătate pasăre, jumătate zeităte antică, a apărut rapid din spatele lui.

Mai întâi i-am văzut ciocul, care era atât gură, cât și nas, o gură capabilă să vorbească, apoi nările sale de un albastru intens, care emiteau o puternică suflare... Cât despre ochii săi, erau ca două perle de obsidian înconjurate de un puf de culoarea lunii pline sau a răsăritului. Ce chip! Dădea impresia că era încoronat ca un leu înzestrat cu o coamă sălbatică...

Dar nu... acest chip delicat încadrat de o superbă coamă unduitoare părea mai degrabă androgen în puterea și măreția sa. Părea că străluceau în el stele legate între ele prin fibre luminoase ciudate, dând naștere unui fel de Calea Lactee. Fără îndoială, Coco și spiritul său protector, Deva papagalilor, erau acolo în fața mea, umplând de viață și pace tot câmpul meu vizual.

La fel de spontan cum îl părăsisem și într-o amețală similară, m-am reîntors în corpul meu întins. Toate se aranjau, tocmai primisem cheia pe care soțul meu și cu mine o speram la îndemâna sufletelor noastre. Încă plină de cele două prezențe înaripate, m-am simțit atât de fericită!

Totul era gata să se deschidă, codul de acces la Invizibilul animalelor mi-a fost dat pentru a începe mărturia noastră comună.